

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

15. srpnja 2021.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost i izvršenje odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Članak 7. točka 2. – Nadležnost u stvarima povezanima s deliktima ili kvazideliktima – Mjesto nastanka štete – Zabranjeni sporazum za koji je utvrđeno da je protivan članku 101. UFEU-a i članku 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru – Određivanje međunarodne i mjesne nadležnosti – Koncentracija nadležnosti u korist specijaliziranog suda”

U predmetu C-30/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Trgovački sud br. 2 u Madridu, Španjolska), odlukom od 23. prosinca 2019., koji je Sud zaprimio 22. siječnja 2020., u postupku

RH

protiv

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (izvjestitelj) i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

* Jezik postupka: španjolski

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za društva AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB i Volvo Group España SA, R. Murillo Tapia i N. Gómez Bernardo, *abogados*,
- za španjolsku vladu, S. Centeno Huerta i J. Rodríguez de la Rúa Puig, u svojstvu agenata,
- za francusku vladu, A.-L. Desjonquères, N. Vincent i A. Daniel, u svojstvu agenata,
- za nizozemsku vladu, M. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. Heller i C. Urraca Caviedes, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. travnja 2021.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 7. točke 2. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između, s jedne strane, društva RH i, s druge strane, društava AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB i Volvo Group España SA, vezano za isplatu naknade za štetu koju je društvo RH pretrpjelo zbog protutržišnih praksi društava tuženika iz glavnog postupka, koje je Europska komisija sankcionirala na temelju članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994., L 1, str. 3.; u daljnjem tekstu: Sporazum o EGP-u).

Pravni okvir

- 3 Uvodne izjave 15., 16. i 34. Uredbe br. 1215/2012 formulirane su ovako:
 - „(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka jamče drukčije povezane čimbenike. Samostalno se mora utvrditi domicil pravne osobe, kako bi se zajednička pravila učinila transparentnijima i izbjegli sukobi nadležnosti.
 - (16) Pored domicila tuženika, trebale bi postojati alternativne osnove nadležnosti temeljene na uskoj povezanosti između suda i tužbe ili zbog olakšavanja pravilnog sudovanja. Postojanje uske povezanosti trebalo bi osigurati pravnu sigurnost i spriječiti mogućnost da tuženik bude tužen pred sudom države članice u vezi kojeg mu nije bilo moguće razumno predvidjeti. Važno je, posebno u slučajevima u vezi izvanugovornih obveza koje nastaju iz povrede privatnosti i osobnih prava, uključujući klevetu.

[...]

(34) Treba se osigurati kontinuitet između Konvencije [od 27. rujna 1968. o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.)], Uredbe [Vijeća] (EZ) br. 44/2001 [od 22. prosinca 2000. o sudskoj nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.)] i ove Uredbe, a u tom cilju potrebno je donijeti i prijelazne odredbe. Isti se zahtjev za kontinuitetom primjenjuje u pogledu tumačenja Suda Europske unije o [toj konvenciji iz 1968.] i uredbama koje je zamjenjuju.”

4 Poglavlje II. Uredbe br. 1215/2012, naslovljeno „Nadležnost”, uz ostalo sadržava odjeljak 1., naslovljen „Opće odredbe”, i odjeljak 2., naslovljen „Posebna nadležnost”. Članak 4. stavak 1. te uredbe, koji se nalazi u tom odjeljku 1., određuje:

„Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.”

5 Članak 5. stavak 1. iste uredbe, koji se također nalazi u navedenom odjeljku 1., predviđa:

„Osobe koje imaju domicil u državi članici mogu biti tužene pred sudovima druge države članice, samo na temelju pravila iz odjeljaka 2. do 7. ovog poglavlja.”

6 Članak 7. Uredbe br. 1215/2012, koji se nalazi u odjeljku 2. poglavlja II. te uredbe, određuje:

„Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

1. (a) u stvarima povezanim s ugovorom, pred sudom mjesta izvršenja konkretne obveze;

[...]

2. u stvarima povezanim s deliktima ili kvazideliktima pred sudom mjesta u kojem je nastala ili može nastati štetna radnja;

[...]”

Glavni postupak i prethodno pitanje

7 RH je poduzeće s domicilom u Córdoba (Španjolska), gdje je između 2004. i 2009. od koncesionara društva Volvo Group España kupilo pet kamiona. Prvi od tih kamiona prvotno je bio pod *leasingom*, nakon čega ga je RH otkupio tijekom 2008.

8 Dana 19. srpnja 2016. Komisija je donijela Odluku C(2016) 4673 *final* o postupku primjene članka 101. [UFEU-a] i članka 53. Sporazuma o EGP-u (Predmet AT.39824 – Kamioni) (SL 2017., C 108, str. 6.; u daljnjem tekstu: odluka od 19. srpnja 2016.).

9 Komisija je u toj odluci utvrdila postojanje zabranjenog sporazuma u kojem je sudjelovalo 15 međunarodnih proizvođača kamiona, među kojima Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe i Volvo Lastvagnar, i to u pogledu dviju kategorija proizvoda, tj. kamiona mase između 6 i 16 tona te kamiona mase veće od 16 tona, bez obzira radi li se o tegljačima ili traktorima.

- 10 Komisija je smatrala da je povreda članka 101. UFEU-a obuhvaćala cijeli Europski gospodarski prostor (EGP) i da je trajala od 17. siječnja 1997. do 18. siječnja 2011. Stoga je izrekla novčane kazne svim uključenim subjektima, osim jednog subjekta koji je slijedom pokajničkog programa uživao potpuni imunitet.
- 11 RH je podnio tužbu za isplatu naknade štete protiv društava Volvo (Göteborg, Švedska), Volvo Group Trucks Central Europe (Ismaning, Njemačka), Volvo Lastvagnar (Göteborg) i Volvo Group España (Madrid, Španjolska), u prilog kojoj tvrdi da je pretrpio štetu jer je prilikom kupnje pet spomenutih vozila platio višu cijenu zbog tajnih dogovora koje je Komisija sankcionirala.
- 12 Iako je RH kupio vozila u Córdoba i iako ima domicil u tom gradu, on je tužbu podnio Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Trgovački sud br. 2 u Madridu, Španjolska). Sud koji je uputio zahtjev napominje da tuženici iz glavnog postupka nisu osporili njegovu mjesnu nadležnost, tako da primjenom nacionalnog prava treba smatrati da su oni prešutno odabrali nadležnost tog suda.
- 13 Međutim, navedeni su tuženici istaknuli prigovor međunarodne nenadležnosti smatrajući da „mjest[o] u kojem je nastala ili može nastati štetna radnja”, koje se navodi u članku 7. točki 2. Uredbe br. 1215/2012, jest mjesto uzročnog događaja, tj. konkretno mjesto u kojem je zabranjeni sporazum o kamionima zaključen, a ne mjesto domicila tužitelja iz glavnog postupka. Budući da je zabranjeni sporazum bio zaključen u drugim državama članicama Europske unije, ti tuženici smatraju da španjolski sud nije nadležan.
- 14 Sud koji je uputio zahtjev smatra da postoje ozbiljne dvojbe u pogledu načina na koji treba tumačiti članak 7. točku 2. Uredbe br. 1215/2012.
- 15 U tom smislu ističe da, u skladu s presudom od 21. svibnja 2015., CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, t. 56.), kada se protiv tuženika sa sjedištima u različitim državama članicama tužbom zahtijeva naknada štete zbog jedinstvene i trajne povrede članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u koju je utvrdila Komisija, u kojoj su sudjelovali u više država članica u različitim trenucima i na različitim mjestima, štetna radnja dogodila se u pogledu svake od navodnih žrtava pojedinačno, pa svaka od njih može odabrati hoće li tužbu podnijeti sudu mjesta u kojem je zabranjeni sporazum konačno sklopljen ili, ovisno o slučaju, mjesta u kojem je sklopljen posebni sporazum koji se može identificirati kao događaj koji je sam po sebi uzrokovao navodnu štetu, ili sudu mjesta u kojem se nalazi njezino registrirano sjedište.
- 16 Stoga smatra da je tuženike iz glavnog postupka moguće tužiti na španjolskom državnom području, imajući u vidu mjesto u kojem se nalazi registrirano sjedište društva RH.
- 17 Zatim, kada je konkretno riječ o zabranjenom sporazumu o kamionima koji je Komisija sankcionirala u odluci od 19. srpnja 2016., sud koji je uputio zahtjev također ističe da je Sud u presudi od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans (C-451/18, EU:C:2019:635, t. 33.) zaključio da, ako se tržište na koje utječe protutržišno ponašanje nalazi u državi članici na čijem je području navodno nastala odnosna šteta, valja smatrati da se mjesto nastanka štete, za potrebe primjene članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012, nalazi u toj državi članici.
- 18 Sud koji je uputio zahtjev pita se međutim upućuje li sudska praksa izložena u prethodnoj točki ove presude na međunarodnu nadležnost sudova države članice u kojoj je šteta nastala ili pak ona i izravno određuje nacionalnu mjesnu nadležnost u toj državi članici. Drugim riječima,

smatra da je potrebno utvrditi je li članak 7. točka 2. Uredbe br. 1215/2012 pravilo koje uređuje isključivo međunarodnu nadležnost ili se pak radi o dvojakom ili mješovitom pravilu koje djeluje i kao pravilo nacionalne mjesne nadležnosti.

- 19 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, nacionalna sudska praksa i sudska praksa Unije ne omogućavaju da se ta dvojba otkloni.
- 20 U tim okolnostima, Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Trgovački sud br. 2 u Madridu) odlučio je prekinuti postupak i Sudu uputiti sljedeće prethodno pitanje:

„Trebali li članak 7. točka 2. Uredbe br. 1215/2012, u dijelu u kojem predviđa da osoba s domicilom na području jedne države članice može biti tužena u drugoj državi članici ‚[...] u stvarima povezanim s deliktima ili kvazideliktima pred sudom mjesta u kojemu se dogodio štetni događaj ili bi se on mogao dogoditi‘, tumačiti na način da se njime utvrđuje samo međunarodna nadležnost sudova države članice u kojoj se navedeno mjesto nalazi, tako da se za određivanje nacionalnog mjesno nadležnog suda u toj državi upućuje na nacionalna postupovna pravila, ili ga treba tumačiti kao mješovito pravilo kojim se shodno tome izravno određuje i međunarodna i nacionalna mjesna nadležnost, bez potrebe upućivanja na nacionalne propise?”

Dopuštenost

- 21 Tuženici iz glavnog postupka tražili su da se utvrdi da je zahtjev nedopušten zbog toga što je odgovor na pitanje koje postavlja sud koji je uputio zahtjev jasan.
- 22 Valja međutim podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pitanja vezana uz tumačenje prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati, uživaju presumpciju relevantnosti. Sud može odbiti odlučivati o zahtjevu koji je uputio nacionalni sud samo kad je očito da traženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze sa stvarnošću ili predmetom glavnog postupka, kada je problem hipotetske naravi ili kad Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima koji su potrebni kako bi na koristan način odgovorio na pitanja koja su mu postavljena (presuda od 9. srpnja 2020., Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, t. 19.).
- 23 Osim toga, da bi bio dopušten, zahtjev za prethodnu odluku mora uz tekst prethodnih pitanja sadržavati i informacije koje se zahtijevaju u članku 94. točkama (a) do (c) Poslovnika Suda, odnosno, u bitnome, činjenični i zakonodavni okvir spora iz glavnog postupka te osnovna objašnjenja zašto su odabrane odredbe prava Unije čije tumačenje nacionalni sud traži, kao i objašnjenja o vezi koju uspostavlja između tih odredbi i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u sporu koji je pred njim pokrenut (rješenje od 16. ožujka 2021., DS (Rodoslovlje konja) (C-557/20, neobjavljeno, EU:C:2021:204), t. 21. i navedena sudska praksa).
- 24 Dakle, činjenica, makar bila i dokazana, da se na upit suda koji je uputio zahtjev može pružiti jasan odgovor, u svakom slučaju ne može utjecati na dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku.
- 25 U konkretnom slučaju, sud koji je uputio zahtjev precizno je izložio razlog zbog kojeg je u činjeničnom i pravnom kontekstu spora iz glavnog postupka te s obzirom na sudske prakse, s jedne strane, Suda i, s druge strane, Tribunala Supremo (Vrhovni sud, Španjolska), važno da Sud pojasni doseg članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012.

26 Stoga valja utvrditi da je prethodno pitanje dopušteno.

O prethodnom pitanju

- 27 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita treba li članak 7. točku 2. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da na tržištu na koje utječu tajni dogovori o utvrđivanju i povećavanju cijena robe, za odlučivanje, po osnovi mjesta nastanka štete, o tužbi za naknadu štete prouzročene tim dogovorima protivnima članku 101. UFEU-a, međunarodno i mjesno nadležan jest bilo sud na čijem je području poduzeće koje se smatra oštećenim kupilo robu koja je pod utjecajem tih dogovora, ili, u slučaju kad je to poduzeće izvršilo kupnju u više mjesta, sud na čijem se području nalazi registrirano sjedište tog poduzeća.
- 28 Uvodno valja podsjetiti da, s obzirom na to da se Uredbom br. 1215/2012 stavlja izvan snage i zamjenjuje Uredba br. 44/2001, koja je i sama zamijenila Konvenciju od 27. rujna 1968. o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, kako je izmijenjena kasnijim konvencijama o pristupanju novih država članica toj konvenciji, tumačenje Suda u vezi s odredbama potonjih pravnih instrumenata vrijedi i za Uredbu br. 1215/2012 kada se te odredbe mogu smatrati „istovjetnima” (vidjeti presudu od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, t. 23. i navedenu sudsku praksu).
- 29 To je slučaj sa, s jedne strane, člankom 5. točkom 3. Uredbe br. 44/2001 i, s druge strane, člankom 7. točkom 2. Uredbe br. 1215/2012, u vezi s kojima je Sud opetovano utvrđivao da se pojam „mjesta u kojem je nastala [...] štetna radnja”, u smislu tih odredbi, odnosi kako na mjesto gdje je nastala šteta, tako i na mjesto uzročnog događaja zbog kojeg je ta šteta nastala, tako da tuženik može biti tužen, prema tužiteljevu izboru, pred sudom jednog ili drugog od navedenih mjesta (vidjeti u tom smislu presudu od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, t. 25. i navedenu sudsku praksu).
- 30 Iz njegove odluke razvidno je da sud koji je uputio taj zahtjev konkretno pokušava odrediti mjesto nastanka štete.
- 31 Iz odluke od 19. srpnja 2016. proizlazi da je utvrđena povreda članka 101. UFEU-a, koja je uzrokovala navodnu štetu, obuhvaćala cijelo tržište EGP-a te je stoga dovela do poremećaja tržišnog natjecanja na tom tržištu. U tim okolnostima valja zaključiti da se mjesto nastanka te štete, za potrebe primjene članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012, nalazi na navedenom tržištu kojeg je Španjolska dio (vidjeti po analogiji presudu od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, t. 32. i 33.).
- 32 Takvo utvrđivanje mjesta nastanka štete je, među ostalim, u skladu sa zahtjevima usklađenosti iz uvodne izjave 7. Uredbe (EZ) br. 864/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o pravu koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze (Rim II) (SL 2007., L 199, str. 40.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 73.) jer, u skladu s člankom 6. stavkom 3. točkom (a) te uredbe, pravo koje se primjenjuje u slučaju tužbi za naknadu štete u vezi s ograničavanjem tržišnog natjecanja jest pravo države u kojoj je tržište na koje se utječe ili se može utjecati (presuda od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, t. 35.).
- 33 Kada je riječ o pitanju koji je sud u tako određenoj državi članici nadležan, iz samog teksta članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012 proizlazi da ta odredba izravno i neposredno povjerava kako međunarodnu tako i mjesnu nadležnost sudu mjesta u kojem je nastala šteta. Kao što je

nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 46. svojeg mišljenja, u prilog toj analizi konkretno govori izvješće P. Jenarda o Konvenciji od 27. rujna 1968. o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1979., C 59, str. 1.).

- 34 To znači da države članice ne mogu primjenjivati različite kriterije za dodjelu nadležnosti od onih koji proizlaze iz navedenog članka 7. točke 2. Međutim, treba napomenuti to da je razgraničenje područja jurisdikcije suda na kojem se nalazi mjesto nastanka štete, u smislu te odredbe, načelno u organizacijskoj nadležnosti države članice kojoj taj sud pripada.
- 35 Kao što su to naglasili tuženici iz glavnog postupka, španjolska i francuska vlada te Komisija, navedena se odredba ne protivi tomu da država članica odluči povjeriti jednu određenu vrstu sporova samo jednom sudu, koji bi onda bio isključivo nadležan bez obzira na mjesto nastanka štete u toj državi.
- 36 Sud je naime već naveo da koncentracija nadležnosti pred samo jednim specijaliziranim sudom može biti opravdana u interesu dobrog sudovanja (vidjeti u tom smislu presudu od 18. prosinca 2014., Sanders i Huber, C-400/13 i C-408/13, EU:C:2014:2461, t. 44.).
- 37 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 128. svojeg mišljenja, u kontekstu članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012, tehnička složenost pravila koja se primjenjuju na tužbe za naknadu štete u slučaju povreda odredaba prava tržišnog natjecanja također može govoriti u prilog koncentracije nadležnosti.
- 38 Ako takav specijalizirani sud ne postoji, određivanje mjesta nastanka štete radi utvrđivanja koji je sud u državama članicama nadležan za odlučivanje o tužbi za naknadu štete zbog tajnih dogovora protivnih članku 101. UFEU-a, mora biti u skladu s ciljevima blizine i predvidljivosti pravila o nadležnosti te dobrog sudovanja na koje se podsjeća u uvodnim izjavama 15. i 16. Uredbe br. 1215/2012 (vidjeti u tom smislu presudu od 29. srpnja 2019., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, t. 34.).
- 39 Iz sudske prakse Suda proizlazi da u slučaju kupnje robe koja kao posljedica manipulacije njezina proizvođača ima umanjenu vrijednost, sud nadležan za odlučivanje o tužbi za naknadu štete koja se sastoji povećanih troškova koje je kupac platio, jest sud mjesta u kojem je roba kupljena (vidjeti u tom smislu presudu od 9. srpnja 2020., Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, t. 37. i 40.).
- 40 To rješenje treba primijeniti i u kontekstu poput onoga iz glavnog postupka, i to neovisno o pitanju je li sporna roba bila izravno ili neizravno kupljena od tuženikâ, uz neposredni prijenos vlasništva ili slijedom ugovora o *leasingu*. Međutim, treba napomenuti da navedeno rješenje pretpostavlja da je oštećeni kupac isključivo kupio robu koja je bila pod utjecajem predmetnih tajnih dogovora na području samo jednog suda. Naime, u protivnom se ne bi moglo odrediti samo jedno mjesto nastanka štete u odnosu na oštećenog kupca.
- 41 U tom smislu valja podsjetiti na to da je Sud u kontekstu tužbe za naknadu štete prouzročene dogovorima protivnima članku 101. UFEU-a, a koja se sastojala od povećanih troškova plaćenih zbog nerealno visoke cijene, zaključio da se mjesto nastanka štete može odrediti samo za svaku navodnu žrtvu pojedinačno te da se u načelu nalazi tamo gdje je njezino registrirano sjedište (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, t. 52.).

- 42 U slučaju kupnje izvršene na više mjesta, povjeravanje nadležnosti sudu na čijem se području nalazi registrirano sjedište oštećenog poduzeća u skladu je sa zahtjevom predvidljivosti na koji se podsjeća u točki 38. ove presude, s obzirom na to da tuženici, sudionici zabranjenog sporazuma, ne mogu zanemariti činjenicu da kupci predmetne robe imaju sjedište na tržištu koje je pod utjecajem tajnih djelovanja. Također, to je povjeravanje nadležnosti u skladu s ciljem blizine, a mjesto registriranog sjedišta oštećenog poduzeća u potpunosti jamči procesnu ekonomiju eventualnog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, t. 53.).
- 43 Slijedom svih navedenih razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 7. točku 2. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da na tržištu na koje utječu tajni dogovori o utvrđivanju i povećavanju cijena robe, za odlučivanje, po osnovi mjesta nastanka štete, o tužbi za naknadu štete prouzročene tim dogovorima protivnima članku 101. UFEU-a, međunarodno i mjesno nadležan jest bilo sud na čijem je području poduzeće koje se smatra oštećenim kupilo robu koja je pod utjecajem tih dogovora, ili, u slučaju kad je to poduzeće izvršilo kupnju u više mjesta, sud na čijem se području nalazi registrirano sjedište tog poduzeća.

Troškovi

- 44 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 7. točku 2. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da na tržištu na koje utječu tajni dogovori o utvrđivanju i povećavanju cijena robe, za odlučivanje, po osnovi mjesta nastanka štete, o tužbi za naknadu štete prouzročene tim dogovorima protivnima članku 101. UFEU-a, međunarodno i mjesno nadležan jest bilo sud na čijem je području poduzeće koje se smatra oštećenim kupilo robu koja je pod utjecajem tih dogovora, ili, u slučaju kad je to poduzeće izvršilo kupnju u više mjesta, sud na čijem se području nalazi registrirano sjedište tog poduzeća.

Potpisi